

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 października 2018r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił D. O. prawa do wypłaty zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia od 1 października do 13 grudnia 2018r. powołując się na brzmienie przepisu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wskazując, iż tytuł ubezpieczenia D. O. ustał w dniu 1 października 2018r., a od 2006r. nabyła ona prawo do emerytury.

Od powyższej decyzji odwołała się D. O. wnosząc o przyznanie zasiłku chorobowego za okres od 1 października do 13 grudnia 2018r. oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. Wskazała, iż w okresie orzeczonej niezdolności do pracy doszło do niezgodnego z prawem rozwiązania z nią umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Obecnie toczy się postępowanie (...), w którym D. O. domaga się przywrócenia do pracy. Korzystny wynik tego postępowania, w ocenie ubezpieczonej, będzie skutkował koniecznością zmiany decyzji i przyznaniem dochodzonego świadczenia. Z tego względu zawnioskowała o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia sporu w sprawie (...).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. W toku postępowania, wskazał, iż na gruncie ubezpieczeń społecznych nie ma zachowanej ciągłości stosunku pracy nawet w przypadku przywrócenia pracownika do pracy, stąd zawieszenie jest niecelowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. O., zatrudniona od 1 sierpnia 2004r. w (...) w G., była w okresie od 6 czerwca 2018r. do 13 grudnia 2018r. niezdolna do pracy i do dnia 30 września 2018r. pobierała zasiłek chorobowy. W okresie orzeczonej niezdolności, w dniu 19 czerwca 2018r. pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego trzy miesiące. Umowa rozwiązała się w dniu 30 września 2018r.

Niesporne

D. O. odwołała się od oświadczenia pracodawcy, inicjując postępowanie (...) (...) przed Sądem Pracy w G.. Wyrokiem z dnia 26 marca 2019r. została w tym postępowaniu przywrócona do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy. Orzeczenie to w zakresie przywrócenia do pracy uprawomocniło się w dniu 23 maja 2019r. W postępowaniu tym D. O. nie domagała się wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy.

D. O. w ustawowym terminie zgłosiła gotowość do pracy i po przeprowadzeniu badań lekarskich przystąpiła do świadczenia pracy w (...) w G..

Dowód: odwołanie z dnia 06.07.2018r. wraz z załącznikami k. 6-32, notatka urzędowa k. 77, przesłuchanie ubezpieczonej w charakterze strony k. 78-79

Decyzją z dnia 13 października 2006r. przyznano D. O. prawo do emerytury od dnia 1 września 2006r. Wypłata emerytury została zawieszona w związku z kontynuacją zatrudnienia do 2010r., następnie D. O. pobierała równocześnie emeryturę i wynagrodzenie za pracę. W okresie wypowiedzenia umowy o pracę D. O. pobierała jednocześnie zasiłek chorobowy i emeryturę.

Dowód: decyzja ZUS/O z dnia 01.09.2006r. znak (...) k. 42, wyrok SR w G. z dnia 26.03.2019r. w sprawie (...) k. 56, zaświadczenie lekarskie k. 69, karta obiegowa k. 70, przesłuchanie ubezpieczonej w charakterze strony k. 78-79

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie był de facto bezsporny i Sąd ustalił go w oparciu o niekwestionowane dokumenty przedłożone przez strony oraz zbieżne z nimi zeznania ubezpieczonej. Spór sprowadzał się do oceny wpływu prawomocnego przywrócenia do pracy D. O. na prawo do zasiłku chorobowego oraz do oceny kwestii równoczesnego prawa do emerytury oraz zasiłku chorobowego.

W myśl art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2019.200) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2019.645 j.t.), zwanej dalej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł swoją decyzję odmowną na przepisie art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zasiłek chorobowy, udzielany po ustaniu tytułu ubezpieczenia - w kontekście ogólnych zasad nabywania prawa do zasiłku chorobowego - jest świadczeniem wyjątkowym, przysługującym tylko osobom niepodlegającym ubezpieczeniu, i to z tytułu zdarzeń nieobjętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego, skoro przyczyną utraty przez nie zarobków nie jest choroba, lecz zaprzestanie wykonywania działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia. Jedną z sytuacji, która skutkuje wyłączeniem prawa do zasiłku chorobowego, jest posiadanie przez osobę niezdolną do pracy ustalonego prawa do emerytury lub renty. Osoba, która otrzymuje świadczenia emerytalne lub rentowe, uzyskuje dochód, dlatego ustawodawca nie uznał za uzasadnione chronić jej niezdolności do pracy poprzez wypłatę zasiłku chorobowego. W momencie wydania spornej decyzji zatrudnienie D. O. faktycznie ustało i doszło do spełnienia przesłanki z ww. przepisu jako że posiada ona od 2006r. ustalone prawo do emerytury.

W toku postępowania doszło do zmiany sytuacji D. O.. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 26 marca 2019r. została przywrócona do pracy u dotychczasowego pracodawcy i pracę tą podjęła. Tym samym zastosowanie znajdzie przepis art. 51 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia, nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia.

Oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu (rozwiązaniu) stosunku pracy, nawet jeśli jest wadliwe, powoduje ustanie stosunku pracy. Pracownikowi przysługuje jednak możliwość jego zakwestionowania na drodze sądowej i z takiej możliwości skorzystała ubezpieczona. W przypadku gdy sąd pracy uznaje roszczenia pracownika, a więc potwierdza wadliwość czynności rozwiązujących stosunek pracy, istotne jest jak należy potraktować okres pozostawania bez pracy przypadający po ustaniu tego stosunku prawnego. Ustawodawca nie przewidział bowiem sankcji nieważności wadliwych czynności rozwiązujących, co oznacza, że w tym czasie stosunek pracy nie istnieje. Jednak ustawodawca zdecydował się nie pozbawiać jakiegokolwiek znaczenia prawnego okresu, w jakim pracownik pozostawał bez pracy po wadliwym rozwiązaniu stosunku pracy. Jak się przyjmuje w orzecznictwie sądowym, przez pojęcie "okres pozostawania bez pracy", jakie zostało użyte w art. 51 k.p., należy rozumieć okres nieświadczenia pracy u pracodawcy, który dokonał wypowiedzenia niezgodnie z prawem. Okres pozostawania bez pracy nie jest ani okresem zatrudnienia, ani okresem uznawanym za okres zatrudnienia (nie przyjmuje się tu fikcji prawnej pozostawania w stosunku pracy). Zgodnie z komentowanym przepisem podlega on jednak wliczaniu do okresu zatrudnienia. Zasady tego wliczania są zróżnicowane w zależności od tego, czy pracownik ze względu na wadliwe wypowiedzenie został przywrócony do pracy, czy też przyznane mu zostało odszkodowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.06.2011r. I PK 272/10). W przypadku przywrócenia stosunek pracy zostanie reaktywowany z mocy orzeczenia o przywróceniu do pracy, którego materialna skuteczność w świetle art. 48 § 1 k.p. powstaje jednak dopiero od daty zgłoszenia

przez pracownika gotowości niezwłocznego podjęcia pracy, przy czym początek 7-dniowego terminu dla zgłoszenia gotowości do pracy liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o przywróceniu pracownika do pracy. Wobec ubezpieczonej ten warunek został spełniony. Podjęcie przez nią jako pracownika w wyniku przywrócenia go do niej wyrokiem sądu spowodowało reaktywowanie stosunku pracy. Oznacza to, że okres niewykonywania przez taką osobę pracy dla celów ubezpieczeniowych traktować należy jako okres podlegania pracowniczym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu w ZUS. Organ rentowy winien uznać, że stosunek pracy nigdy nie ustał i trwał również w okresie rozwiązania umowy o pracę wskutek bezzasadnego jej wypowiedzenia do momentu powrotu pracownika do pracy. W wyniku przywrócenia pracownik, a więc D. O., winna zostać zgłoszona do ubezpieczeń w ZUS z datą wsteczną. Ciągłość ubezpieczenia została tym samym przywrócona.

Wobec ubezpieczonej znajdzie więc zastosowanie przepis art. 12 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej, który wśród negatywnych przesłanek prawa do zasiłku chorobowego nie wymienia prawa do emerytury, a wskazuje na otrzymanie wynagrodzenia chorobowego oraz niezdolność do pracy przypadającą w czasie urlopu bezpłatnego, urlopu wychowawczego i tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności. Jako, że w postępowaniu toczącym się przed sądem pracy w G. D. O. nie domagała się wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy nie doszło do zbiegu należności za jeden okres.

W konsekwencji, wobec uznania, iż w okresie niezdolności do pracy D. O. ubezpieczenie społeczne trwało i brak jest przesłanek negatywnych z art. 12 ustawy zasiłkowej, na podstawie przepisu art. 477(14) § 2 k.p.c., zmieniono zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 października 2018r. do 13 grudnia 2018r. Zasiłek chorobowy nie przysługiwałby ubezpieczonej wyłącznie w sytuacji, gdy ubezpieczenie chorobowe ostatecznie by ustało – za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego – wobec faktu, iż niespornie posiadała ona ustalone prawo do emerytury.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., a ich wysokość wynika z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)